

# Ludwik Andrzejowski

## Wspomnienie pośmiertne

W dniu 14 sierpnia 1971 r. zmarł po ciężkiej chorobie Ludwik Andrzejowski, emerytowany starszy inspektor Naczelnego Zarządu Lasów Państwowych.

Urodził się w dniu 24 sierpnia 1900 r. we wsi Chróścice, w powiecie Mińsko Mazowieckie. W 1921 r. ukończył średnią szkołę leśną przy Wydziale Leśnym Centralnego Towarzystwa Rolniczego i w lipcu tegoż roku rozpoczyna pracę w Wydziale Urządzania Lasu Dyrekcji Lasów Państwowych w Siedlcach. W latach 1924—1930 pracuje w nadl. Nurzec początkowo na stanowisku leśniczego, a później adiunkta.



W maju 1930 r. przechodzi do Dyrekcji LP w Siedlcach. W 1934 r. związuje się na stałe z ubocznym użytkowaniem lasu. W tej dziedzinie pracuje w LP do chwili przejścia na emeryturę, tj. do sierpnia 1968 r.

Jest jednym z pierwszych organizatorów żywicowania w LP w okresie międzywojennym i autorem pierwszej instrukcji żywicowania, która obowiązywała w Dyrekcji Siedleckiej do czasu zunifikowania zasad żywicowania przez dra Feliksa Jezierskiego. Przy jego współudziale opracowany jest komplet narzędzi do żywicowania, tzw. siedlecki.

W 1944 r. po przejściu linii frontu obejmuje stanowisko kierownika Biura Użytków Ubocznych i Gospodarstw Nieleśnych w Dyrekcji LP w Siedlcach. Organizuje od podstaw żywicowanie oraz gospodarkę rolną, łaskową i rybacką.

W 1949 r. przechodzi do Departamentu Produkcji Niedrzewnej i Łowiectwa w Ministerstwie Leśnictwa na stanowisko starszego inspektora.

Organizuje pozyskiwanie kory świerkowej garbarskiej, przyczyniając się do zaopatrzenia rynku krajowego w wyroby skórzane. Od 1955 r. kieruje pozyskiwaniem karpiny przemysłowej.

Dysponując wiedzą teoretyczną i praktyczną stał się jednym z pionierów użytkowania ubocznego, które w Polsce Ludowej osiągnęło duży rozwój.

Był czynnym działaczem związku zawodowego pracowników leśnych i przemysłu drzewnego. Był członkiem Zarządu Głównego i przewodniczącym Oddziału Warszawskiego.

Autor wielu artykułów w prasie leśnej i kilku broszur w zakresie użytkowania ubocznego. Wykładał na kursach w tej specjalności. Liczba przeszkolonych przez Niego słuchaczy osiągnęła kilka tysięcy.

Za pracę społeczną i zawodową był odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem 10-lecia Polski Ludowej, Złotą Odznaką Polskiego Towarzystwa Leśnego i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Po przejściu na emeryturę nie był beczynny. Z wrodzoną Mu pasją oddał się zagadnieniom ochrony środowiska człowieka i unormowania

w lasach ruchu turystycznego. Na ten temat zamieścił kilka artykułów w „Życiu Warszawy” w rubryce Klubu Prasowego „Krajobrazy”.

Odznaczał się prawym charakterem, wrażliwym sumieniem, był dobrym, niezawodnym kolegą, wzorowym pracownikiem i obywatelem, żarliwym patriotą.

Takim pozostał w pamięci kolegów i najbliższego otoczenia.

*Jan Zelicho*